

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Š. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina**, se sídlem Vrchlického 46, Jihlava, o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2014, č. j. 5 A 51/2014 - 11,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2014, č. j. 5 A 51/2014 - 11, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla věc postoupena Krajskému soudu v Brně.

[2] Městský soud v napadeném usnesení uvedl, že stěžovatel se svojí žalobou domáhá toho, aby soud deklaroval nezákonnost zásahu příslušníka Policie České republiky, který byl proveden dne 8. 2. 2014 v Jihlavě a který spočíval v odtažení motorového vozidla z důvodu neuhrazení kauce dle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“). Z úředních záznamů připojených k žalobě vyplynulo, že zásah měl způsobit policista Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu.

[3] Městský soud vyšel z § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dle něhož je v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu žalovaným ten správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru,

je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

[4] Dle městského soudu policista jednal v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Policie České republiky jedná při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle § 124 odst. 1 a 9 zákona o silničním provozu jako správní orgán, nikoli jako ozbrojený bezpečnostní sbor, k čemuž městský soud odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 - 63 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz, není-li uvedeno jinak).

[5] V žalobě dle městského soudu stěžovatel označil žalovaného jako Ministerstvo vnitra. Městský soud pak odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 Aps 4/2008 - 138, a konstatoval, že není vázán nesprávným označením žalovaného v žalobě a je povinen jednat jako se žalovaným s tím, kdo jím dle znění § 83 s. ř. s. má být.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že v případě zásahu příslušníka Policie České republiky je pasivně legitimováno Ministerstvo vnitra, které má sídlo v Praze, tudíž místně příslušný je městský soud. Proto také stěžovatel jako žalovaného označil Ministerstvo vnitra.

[7] Stěžovatel dodal, že žalovaný je určen žalobním tvrzením v žalobě. Dle stěžovatele je dána místní příslušnost městského soudu, jelikož stěžovatel trvá na tom, že se nezákonného zásahu dopustilo Ministerstvo vnitra.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na technické nedostatky, které byly při kontrole shledány na automobilu stěžovatele, a vyjádřil se též k tomu, proč považuje postup policistů za správný.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[10] Zdejší soud považuje za vhodné nejprve rozebrat, jakým způsobem se dle § 83 s. ř. s. určuje žalovaný v případě žalob na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením. Dle § 83 s. ř. s.: „*Žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.*“

[11] Na základě daného ustanovení lze rozlišit dva způsoby určení žalovaného. Dle prvního způsobu je žalovaný určen žalobním tvrzením žalobce (§ 83 s. ř. s. věta před středníkem). Tento způsob určení se uplatní u zásahových žalob směřujících proti správnímu orgánu. Jde-li o správní

orgán, určení žalovaného je zcela na žalobním tvrzení. Žalobce však současně nese riziko toho, že v případě, že správní orgán, který měl dle žalobního tvrzení zásah provést, jej fakticky neprovedl, by bylo nutno žalobu zamítnout.

[12] Při druhém způsobu určení žalovaného (§ 83 s. ř. s. za středníkem) se určení žalovaného odvíjí přímo ze zákona. Tento způsob se týká situace, kdy zásah nebyl proveden správním orgánem, ale šlo o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru. V daném případě je pak žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen (u obecní policie je žalovaným příslušná obec). Při tomto způsobu určení žalovaného postačí, když žalobce v žalobě popíše zásah, který považuje za nezákonný, a uvede, který ozbrojený sbor jej provedl. Případné nesprávné určení žalovaného v žalobě, jakožto správního orgánu, který takový sbor řídí nebo jemuž je sbor podřízen, je povinen soud korigovat a jako se žalovaným jednat se správním orgánem, který řídí ozbrojený sbor, který se zásahu měl dle žaloby fakticky dopustit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 Aps 4/2008 - 138).

[13] Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že určení žalovaného ze zákona se váže k situaci, když ozbrojené síly, veřejný ozbrojený sbor, ozbrojený bezpečnostní sbor nebo jiný bezpečnostní sbor nejsou správním orgánem (tj. že vedlejší věta přívlastková „*který není správním orgánem*“ v § 83 s. ř. s. se vztahuje ke všem v daném ustanovení zmíněným sborům, resp. ozbrojeným silám). K danému srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 Aps 4/2008 - 138, kde bylo uvedeno, že „*u ozbrojeného sboru, který není správním orgánem, je totiž postavení žalovaného dáno zákonem.*“ Zřetelněji pak např. rozsudek ze dne 2. 6. 2010, č. j. 6 Aps 6/2009 - 146, dle něhož „*pro účely určení žalovaného v situaci, kdy se jedná o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, je zásadní a prvořadě zjistit, jestli konkrétní sbor je či není současně správním orgánem a teprve v případě, kdy správním orgánem není, je na místě jednat jako se žalovaným se správním orgánem, který tento sbor řídí nebo jemuž je tento sbor podřízen.*“

[14] Situace s určením žalovaného je komplikována skutečností, že entity (příp. jejich složky), které zvláštní zákony označují za ozbrojený sbor [např. § 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), dle něhož je Policie České republiky jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor], mohou v některých situacích vystupovat jako správní orgán. Případ, kdy Policie České republiky vystupovala jako správní orgán, byl předmětem posuzování např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. Nad 44/2010 - 36 (není dostupné z www.nssoud.cz), kde bylo ve vztahu k tehdy posuzovanému případu uvedeno: „*V posuzovaném případě je nutno Policii ČR vnímat v postavení správního orgánu, nikoliv jako jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor, ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Odmítnutím přijetí prohlášení žalobce o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu vystupovala vůči žalobci organizační složka policie, která ve vymezeném rozsahu vykonávala pravomoc na úseku státní správy ve věcech mezinárodní ochrany [§ 1 písm. d) zákona o azylu] i ve věci pobytu cizinců na území ČR (§ 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Označení žalovaného jakožto správního orgánu tedy zcela leželo na žalobci, který je procesně odpovědný za své žalobní tvrzení. Skutečnost, že Policie ČR (potažmo její organizační součást) zde nevystupovala v postavení ozbrojeného, bezpečnostního či obdobného sboru, není sporná; v takovém případě může být pasivně legitimován jen a pouze správní orgán (§ 83 s. ř. s.).*“

[15] Jak vyplývá z usnesení citovaného v bodě [14], pokud byl žalován zásah, jehož se měla dopustit Policie České republiky (potažmo její organizační součást) v postavení správního orgánu, je žalovaný určen žalobním tvrzením žalobce.

[16] Z hlediska výše naznačených zásad určování žalovaného v případě zásahových žalob přistoupil Nejvyšší správní soud k přezkumu napadeného usnesení městského soudu.

[17] V nynější věci se jedná o zásahovou žalobu směřující proti úkonu spočívajícímu v tom, že ze strany policisty Policie České republiky zařazeného pod Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina dne 8. 2. 2014 došlo k odtažení vozidla dle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu poté, co stěžovatel nesložil kauci dle § 125a zákona o silničním provozu jako záruku, že se dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku. Městský soud zhodnotil, že šlo o jednání policisty v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Dále městský soud konstatoval, že při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích dle § 124 odst. 1 a 9 zákona o silničním provozu jedná Policie České republiky jako správní orgán, nikoli jako ozbrojený bezpečnostní sbor. V daném ohledu vycházel městský soud ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 - 63.

[18] Ve zmíněném rozsudku č. j. 6 Aps 3/2011 - 63 Nejvyšší správní soud musel v podmínkách tehdy řešené věci „posoudit, zda Policie v případě stěžovatele jednala jako ozbrojený bezpečnostní sbor či jako správní orgán ve smyslu věty první § 83 s. ř. s. Zásah byl proveden na základě oprávnění Policie podle ust. § 124 odst. 9 písm. f) zákona o silničním provozu [v nynější věci šlo o oprávnění dle § 124 odst. 10 písm. c) zákona o silničním provozu, pozn. NSS]. Toto ustanovení zákona o silničním provozu je zařazeno v Hlavě VI nazvané ‚Státní správa‘. Ust. § 124 odst. 1 potom stanoví, že státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává ministerstvo, které je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a **policie**. Legislativní zkratka ‚správní orgán‘ je v s. ř. s. definována v § 4 odst. 1 písm. a). Podle této legislativní zkratky se správním orgánem rozumí a) orgán moci výkonné, b) orgán územního samosprávného celku, c) fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Je tedy zřejmé, že Policie vystupuje při provádění úkonů podle § 124 silničního zákona jako správní orgán, resp. jako orgán moci výkonné, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor.“ Je patrné, že závěry citovaného rozsudku, na který poukázal městský soud, bylo možno vztáhnout na nynější věc. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádný důvod, proč by dle jeho názoru veřejnoprávní původce zásahu v nynější měl na rozdíl od závěru městského soudu jednat jako ozbrojený bezpečnostní sbor, který není správním orgánem. Za takové situace Nejvyšší správní soud pouze ověřil, že dílčí závěr městského soudu, že původce zásahu nejednal v pozici ozbrojeného bezpečnostního sboru, který není správním orgánem, je přezkoumatelný a srozumitelný, což bylo splněno. Nejvyšší správní soud se tak nemohl zabývat otázkou, zda je závěr vyjádřený v rozsudku č. j. 6 Aps 3/2011 – 63 správný nebo nikoliv, a proto je třeba vycházet ze závěru městského soudu, že v daném případě jednala Policie České republiky či její útvar v postavení správního orgánu. Dále pak Nejvyšší správní soud hodnotil, zda za situace, kdy městský soud dospěl k tomuto dílčímu závěru, správně vyhodnotil otázku, kdo je žalovaný.

[19] Za situace, kdy městský soud vyloučil možnost, že zásah byl způsoben ozbrojeným sborem, který není správním orgánem (§ 83 s. ř. s. věta za středníkem), nacházel se v situaci, kdy pro určení žalovaného byla rozhodná část ustanovení § 83 s. ř. s. před středníkem, dle níž „[ž]alovaný je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah“. Při tomto způsobu určení žalovaného má v obecné rovině velký význam to, koho žalobce jako žalovaného označí. Dle úvodní strany žaloby k městskému soudu bylo za žalovaného označeno Ministerstvo vnitra. Nejvyšší správní soud však souhlasí s městským soudem, že to v dané věci nebyla rozhodná skutečnost pro určení žalovaného.

[20] Ze žaloby k městskému soudu (jejího bodu I.) bylo totiž bez nejmenších pochyb patrné, že Ministerstvo vnitra bylo označeno jako žalovaný jen z toho důvodu, že stěžovatel na Policii České republiky, která měla prostřednictvím podpraporčíka B. zařazeného u Krajského ředitelství policie kraje Vysočina fakticky způsobit odtah vozidla, hleděl jako na ozbrojený bezpečnostní sbor,

který není správním orgánem, a proto jako žalovaného označil správní orgán, který je Policií České republiky nadřízen, tj. Ministerstvo vnitra (§ 5 odst. 1 zákona o policii). Ze žaloby jednoznačně vyplývá, že zásah v podobě odtažení motorového vozidla měla fakticky provést Policie České republiky prostřednictvím podpraporčíka B. (z příloh k žalobě přitom jednoznačně plyne, že daný podpraporčík působil při provádění žalovaného zásahu u Krajského ředitelství policie kraje Vysočina). Ze žaloby je dále jednoznačně zřejmé, že stěžovatel vůbec netvrdil, že by žalovaný zásah mělo fakticky provést Ministerstvo vnitra. To bylo jako žalovaný uvedeno jen a výhradně v návaznosti na § 83 s. ř. s. větu za středníkem v kombinaci se stěžovatelovou právní kvalifikací vystupování Policie České republiky v dané věci nikoli jako správního orgánu, ale jako ozbrojeného bezpečnostního sboru. Městský soud se však s takovou kvalifikací neztotožnil.

[21] V takovém případě je třeba za žalobní tvrzení o správním orgánu, který zásah provedl, považovat žalobní popis odtažení vozidla (zásahu), který měla fakticky provést Policie České republiky prostřednictvím podpraporčíka B. zařazeného u Krajského ředitelství policie kraje Vysočina. K tomuto závěru zdejší soud vede to, že ve vztahu k Ministerstvu vnitra, které bylo na první stránce žaloby označeno jako žalovaný, v žalobě nelze nalézt jakékoli tvrzení, že by zásah v podobě odtažení vozidla mělo fakticky učinit. Označení Ministerstva vnitra jako žalovaného vyplynulo pouze ze stěžovatelovy právní kvalifikace postavení Policie České republiky v dané věci jako veřejného ozbrojeného sboru, který není správním orgánem. Šlo však pouze o právní kvalifikaci, které nevypovídá nic o tom, kdo zásah měl fakticky provést. Dle § 83 s. ř. s. věty před středníkem je přitom žalovaný ten správní orgán, který měl podle žalobního tvrzení zásah provést.

[22] Při okolnostech popsaných v bodě [20], mezi něž patří i rozdílný náhled městského soudu a stěžovatele na to, zda lze dospět k právnímu závěru, že v nynější věci vystupoval ozbrojený sbor, který není správní orgán, by Nejvyšší správní soud považoval za nepřijatelné, aby městský soud jednal jako se žalovaným s Ministerstvem vnitra pouze na základě zkratkovité úvahy, že na úvodní straně žaloby bylo uvedeno: „žalovaný: *Ministerstvo vnitra*“. V nynější věci bylo zřejmé, že stěžovatel nikdy netvrdil, že by Ministerstvo vnitra mělo samo fakticky žalovaný zásah provést. Jako žalovaný bylo uvedeno jen proto, že stěžovatel Policii České republiky považoval za ozbrojený bezpečnostní sbor, který nevystupoval při provádění zásahu v pozici správního orgánu. S touto kvalifikací městský soud nesouhlasil. Pokud by však městský soud jako se žalovaným jednal s Ministerstvem vnitra (vzhledem k první straně žaloby), vedlo by to k nepřiměřeně přísným a formálním závěrům, jelikož by městský soud musel nutně při svém náhledu na Policii České republiky (resp. její útvar; k nejasnosti této otázky u městského soudu viz bod [26]) jako na správní orgán zásahovou žalobu proti Ministerstvu vnitra zamítnout s odůvodněním, že již ze žaloby jasně vyplývá, že zásahu se nedopustilo Ministerstvo vnitra, ale jiný správní orgán – Policie České republiky, resp. její útvar. V popsaném případě by tak nesprávná žalobní právní kvalifikace původce zásahu jako ozbrojeného sboru, který není správní orgán, a z ní plynoucí označení jako žalovaného správního orgánu, který takový sbor řídí nebo jemuž je podřízen, nevyhnutelně vedla k zamítnutí žaloby, aniž by se soud hlouběji zabýval zákonností žalovaného zásahu. To považuje Nejvyšší správní soud za nežádoucí, jelikož rozlišení mezi tím, zda původce zásahu vystupuje jako ozbrojený sbor, který není správní orgán, či jako správní orgán, nemusí být vždy jednoduchá záležitost. Takové rozlišování přitom pro zhodnocení, zda byl zásah v souladu s právem, nehraje valnou roli.

[23] Dle názoru Nejvyššího správního soudu by tak nemělo k automatickému zamítnutí žaloby vést to, že rozhodující soud nesouhlasí jen se samotnou žalobcovou kvalifikací entity, která zásah fakticky provedla, že při jeho provedení vystupovala jako ozbrojený sbor, který není správní orgán, nebo jako správní orgán. Takovému důsledku je výklad zaujatý zdejším soudem v bodě [21] schopen zabránit.

[24] Nejvyšší správní soud tak opakuje, že za žalobní tvrzení o správním orgánu, který zásah provedl, je nutno v nynější věci považovat žalobní popis odtahení vozidla (zásahu). Žalovaný zásah měla dle líčení v žalobě provést Policie České republiky prostřednictvím podpraporčíka B. zařazeného u Krajského ředitelství policie kraje Vysočina. Z tohoto tvrzení měl městský soud vycházet při zjištění, kdo je žalovaným. Při tom bylo třeba vyřešit, zda správním orgánem je Policie České republiky (jako celek) či zda správním orgánem je její útvar, kterým může být krajské ředitelství [dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o policii tvoří policii útvary, mezi něž patří právě krajské ředitelství]. Na okraj lze poznamenat, že útvary může policejní prezident zřídit i v rámci krajských ředitelství policie, srov. § 6 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona o policii.

[25] Vzhledem k tomu, že místní příslušnost soudu se odvíjí od sídla orgánu, který měl zasáhnout do práv stěžovatele (§ 7 odst. 2 s. ř. s.), je třeba mít jasno, kdo je žalovaný správní orgán a kde má sídlo. Ze žaloby bylo patrné, že faktické provedení zásahu je připisováno Policii České republiky a který útvar v jejím rámci jej provedl. Bylo tak na městském soudu, aby zhodnotil, zda je správním orgánem krajské ředitelství policie nebo Policie České republiky jako celek. Na žalobní tvrzení ve smyslu § 83 s. ř. s. věty před středníkem nelze klást tak přísné požadavky, aby žalobce sám musel vyhodnotit, zda je správním orgánem určitá entita jako celek, či jen její součásti. V daném ohledu postačí pouhý popis toho, kdo se měl zásahu dopustit (s odkazem na případnou složku zasahujícího). Zhodnocení, zda je správním orgánem složka či policie zasahující jako celek, zůstává na soudu. Mnohdy takové posouzení totiž nemusí být bezrozpornou záležitostí. Srov. např. určení pro účely řízení dle § 65 s. ř. s. a násl., zda jako správní orgán mohou vystupovat inspektoráty České obchodní inspekce (usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. Nad 64/2013 - 32) či zda jsou správním orgánem pobočky Všeobecné zdravotní pojišťovny (usnesení zdejšího soudu ze dne 12. 6. 2013, č. j. Nad 26/2013 - 91).

[26] Městský soud při daném hodnocení na jednu stranu konstatoval, že Policie České republiky jedná při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jako správní orgán. Poukazoval přitom na § 124 odst. 1 a 9 zákona o silničním provozu, kde se hovoří o Policii České republiky, nikoli jejích útvarech. Na druhou stranu městský soud fakticky odvíjel místní příslušnost od sídla Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, tedy tak jako by správním orgánem bylo toto krajské ředitelství. Tento svůj postup přitom městský soud vůbec nezduvodnil. Z odůvodnění napadeného usnesení tak není jednoznačně a bezrozporně patrné, zda vyhodnotil na základě žalobních tvrzení, že žalovaným správním orgánem je Policie České republiky (jako celek) či Krajské ředitelství policie kraje Vysočina.

[27] Vzhledem k tomu, že městský soud neobjasnil a řádně nerozebral veškeré relevantní okolnosti rozhodné pro určení místní příslušnosti, bylo nutno napadené usnesení zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž tak učiní. Nejvyššímu správnímu soudu přitom na daném místě nepřísluší zavazovat městský soud co do výsledku takového posouzení.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadené usnesení dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bude rozhodnuto dle § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu